

[K. B. Andersen.]

på baggrund af løndudviklingen på det private arbejdsmarked, set i forhold til tjenestemandsløven af 1958.

Men for det andet må det ikke overses, at funktionærpolitik og tjenestemandspolitik jo ikke alene er løn- og pensionsproblemer; det er også f. eks. skattepolitik, det er boligpolitik, det er uddannelsespolitik; og det er ikke mindst den almindelige økonomiske politik, der er afgørende for, hvad der er at løse både funktionærernes og tjenestemændenes særlige problemer og også alle andre samfundsproblemer med. Det er i hvert tilfælde ikke hverken funktionær- eller tjenestemandspolitik, de konservative har ført i boligspørgsmålet. Funktionærer og tjenestemænd må have samme interesse i flere og billigere boliger, som andre lønmodtagere har; og det kan ikke være hverken i funktionærernes eller i tjenestemændenes interesse, om der — som forsøgt fra konservativ side — tilstræbes en sådan svækkelse af den økonomiske stabilitet, at det vil gå ud over beskæftigelse og produktion og dermed ud over den velstandsfremgang, som er baggrunden for fremgang og tryghed for os alle.

Det skulle ikke være vanskeligt at se, hvad valget den 22. september gælder: vil man have de senere års udvikling under flertalsregeringen fortsat gennem en økonomisk politik, der sikrer arbejde og fremskridt på de forskellige samfundsområder? Eller vil man på eventyr og sætte arbejde og fremskridt på spil ved at overlade initiativet til de borgerlige partier, der har vist en helt enestående mangel på ansvar og linje, når det gælder det fundament, den økonomiske basis, hvorpå alt andet hviler? Er der virkelig nogen, der for alvor tror, at man løser fremtidens opgaver ved at være konservativ, det vil sige bevarende, det vil sige tilbageskuende, bremsende udviklingen?

Vi er i socialdemokratiet klar over, at valgkampen vil blive hård. Vi er klar over, at vi, om jeg så må sige, ikke kan „løbe i mål“. Men vi vil ikke gå til valg på løfter, der ikke lader sig indfri — det må vi overlade til oppositionen — for vi må jo regne med at skulle have ansvaret også efter valget. Derfor hverken kan eller vil vi søge

at overgå oppositionen i uansvarlig agitation.

Socialdemokratiet er rede til fortsat indsats for nye år med trygge kår, for et endnu bedre Danmark i takt med udviklingens muligheder. Når folketingssamlingen om nogle dage er forbi, går vi ud til sommerens møder med vælgerne landet over for at lægge vore synspunkter frem for dem, for at appellere til deres sunde vurdering — og vi gør det i håb om og i tro på, at vi vender styrkede tilbage til arbejdet i det høje folketing i oktober.

Erik Eriksen: Det siger sig selv, at en væsentlig del af denne debat må følge det fastlagte mønster, det vil sige, at vi prøver at foretage en bedømmelse af resultaterne vedrørende regeringens arbejdsprogram, sådan som det blev forelagt ved folketingets åbning i den højtærede statsministers tale. Men samtidig kan der være grund til at give den et lidt videre sigte.

Vi har jo nu i 11 år haft en socialdemokratisk ledelse af regeringen, i de sidste 7 år endda en flertalsregering. Da trekantregeringen dannedes i 1957 gav jeg udtryk for, at flertalsregeringer i sig selv måtte betragtes som et parlamentarisk gode; de giver nemlig mulighed for en fast politik i modsætning til mindretalsregeringer; der, hvis jeg må sige det sådan, lever livet farligt, fordi oppositionen altid kan vælte dem; og lystén til at styrte en mindretalsregering stiger jo så åbenbart, når mindretalsregeringen søger at gennemføre noget, som ikke kan siges at være populært i øjeblikket, selv om det sagligt set kan være nok så fornuftigt. Men sådanne vanskeligheder har de nuværende regeringspartier ikke behovet at tage hensyn til i de sidste 7 år.

Jeg har følelsen af, at netop på denne baggrund er der mange her i denne sal og blandt befolkningen, der — ganske modsat den opfattelse som det ærede medlem hr. K. B. Andersen for et øjeblik siden gav udtryk for — har en klar fornemmelse af, at regeringen så at sige er brændt ud. Vi har jo ikke mærket til den faste politik, der blev påberåbt, og det var dog den faste politik, der først og fremmest skulle være en flertalsregerings kendemærke. For